

Påve Franciskus Budskap till Världsmissionsdagen 2021

”Vi kan inte tiga med vad vi har sett och hört.” (Apg 4:20)

Kära bröder och systrar,

När vi erfar Guds kärleks makt, när vi upplever hans faderliga närvaro i vårt personliga och sociala liv, då kan vi inte annat än att förkunna och ge vidare det vi har hört och sett. Jesu relation till sina lärjungar och hans mänsklighet, som uppenbarar sig för oss i inkarnationens hemlighet, i hans evangelium och i hans påskmysterium, visar oss hur mycket Gud älskar oss människor och tar del i vår glädje och sorg, vår längtan och rädsla (jfr Andra Vatikankonciliet, pastoralkonstitutionen *Gaudium et Spes*, 22). Allt i Kristus påminner oss om att världen vi lever i och dess behov av frälsning inte är honom främmande; han uppmanar oss också att känna oss som en aktiv del av detta sändningsuppdrag: ”Gå ut och ställ er där vägarna skiljs och bjud alla ni ser till bröllopet.” (Matt 22:9). Ingen är främling, ingen kan inför denna medkännande kärlek känna sig främmande eller fjärran.

Apostlarnas erfarenhet

Evangeliseringens historia börjar med att Herren ivrigt söker, kallar och vill inleda en vänskaplig dialog med varje människa, var hon än befinner sig (jfr Joh 15:12-17). Apostlarna är de första som berättar om det för oss, de kommer till och med ihåg dagen och timmen när de mötte honom: ”Det var sent på eftermiddagen” (Joh 1:39). Vänskapen med Herren, att se honom bota sjuka, äta med syndare, ge mat åt de hungrande, umgås med de marginaliserade, vidröra de orena, identifiera sig med de fattiga, inbjuda till Saligprisningarna och på ett helt nytt sätt undervisa med makt och myndighet – det efterlämnar ett outsläckt intryck som kan väcka en häpnad och en öppen hjärtad och otvungen glädje som man inte kan hålla tillbaka. Den erfarenheten är, som profeten Jeremia sade, hans verksamma närvaros brinnande eld i våra hjärtan, som inspirerar oss till mission, även om det ibland är förknippat med offer och missförstånd (jfr Jer 20:7-9). Kärleken är alltid möte och sätter oss i rörelse för att ge vidare det vackraste budskapet och skälet till hopp: ”Vi har funnit Messias” (Joh 1:41).

Med Jesus har vi sett, hört och erfärut att saker och ting kan bli annorlunda. Redan idag har han inlett den kommande tiden, när han påminner oss om ett särdrag som utmärker varje människa, men som ofta glöms bort: ”Vi är skapade för den fullhet som man når endast i kärlek” (påven Franciskus encyklika *Fratelli tutti*, nr 68). Nya tider, som väcker en tro som lyckas starta initiativ och skapa gemenskaper, med början i män och kvinnor som lär sig att acceptera sin egen och andras bräcklighet genom att främja syskonskap och social vänskap (jfr nr 67). Kyrkans gemenskap visar alltid sin skönhet när den i tacksamhet minns att Herren först älskade oss (jfr 1 Joh 4:19). ”Herrens särskilda kärlek överraskar oss, och den väcker i oss en häpnad som varken kan ägas eller framtvingas av oss. [...] Endast så kan det oförskyllda undret, det oförtjänta självutgivandets under, blomstra. Inte heller en äkta iver

för trons mission kan någonsin växa fram ur en beräknande och kalkylerande hållning. Att försätta sig i 'missionens tillstånd' är snarare ett återsken av tacksamhet" (Budskap till de Påvliga missionsverken, 21 maj 2020).

Men kyrkans första tid var inte enkel. De första kristna påbörjade sitt liv i tron i en fientlig och svår miljö. Berättelser om utstötning och fångenskap var sammanvävda med inre och yttre motkrafter som tycktes motsäga vad de sett och hört eller till och med förneka det. Men i stället för att bli en svårighet eller ett hinder som kunde ha fått dem att dra sig tillbaka eller förskansa sig i sitt eget inre, motiverade dessa svårigheter dem att förvandla varje nackdel, varje motstånd och varje nödsituation till ett missionstillfälle. Inskränkningar och hinder blev till prioriterade ställen för att läka allt och alla med Herrens Ande. Ingen och ingenting kunde undgå att beröras av den befriande förkunnelsen från de första kristna.

Ett levande vittnesbörd om allt detta finner vi i Apostlagärningarna, en bok som kyrkans tidiga missionärer alltid har till hands. Denna bok berättar hur evangeliets doft alltid spred sig inför deras ankomst och väckte den glädje som bara Anden kan ge oss. Apostlagärningarna lär oss att hålla fast vid Kristus i livets prövningar och svårigheter; då mognar vi i "övertygelsen att Gud kan handla i varje situation, även mitt ibland skenbara misslyckanden", och i säkerheten om att den som offrar sig till Gud av kärlek och skänker sig åt honom" skall "bära rik frukt (jfr Joh 15:5) (Påven Franciskus skrivelse *Evangelii gaudium*, nr 279).

Så är det även för oss: det innevarande ögonblicket i historien är inte alls enkelt. Situationen kring pandemin har fördjupat smärtan, ensamheten, fattigdomen och orättvisan som redan så många lider under; den har avslöjat vår falska säkerhet, splittring och polarisering som ljudlöst sliter sönder oss. De allra svagaste och skyddslösa har fått känna av sin skyddslöshet och svaghet ännu mer. Vi har upplevt modlöshet och trötthet; den allmänt spridda förbittring som utplånar varje hopp kunde till och med få makt över oss. Men vi, "vi förkunnar [...] inte oss själva utan Jesus Kristus, han är herre, och jag är er tjänare för Jesu skull" (2 Kor 4:5). Därför hör vi i våra församlingar och i våra familjer det livets ord genljuda som ekar i våra hjärtan och som säger oss: "Han är inte här, han har uppstått" (Luk 24:6). Det är ett hoppets ord som bryter igenom varje determinism. Åt alla som låter sig beröras av det skänker det den frihet och det mod som behövs för att resa sig och kreativt söka alla tänkbara vägar för att leva i barmhärtighet. Det visar oss det "sakramentala" i Guds närhet till oss som inte lämnar någon kvar vid vägkanten. I denna tid av pandemi måste frestelsen att dölja eller rättfärdiga likgiltighet och ointresse genom att hänvisa till den sociala distanseringen bemötas av en medkänslans mission, som kan omvandla det nödvändiga fysiska avståndet till en punkt av möte, omtanke och omsorg. "Det vi har sett och hört" (Apg 4:20), barmhärtigheten som vi har mött, blir till en fokuspunkt för vår trovärdighet, som låter oss "[återvinna vårt] gemensamma engagemang för att [skapa] en sammanhållen och solidarisk gemenskap, som man ägnar sin tid, kraft och egendom åt" (encyklikan *Fratelli tutti*, nr 36). Det är hans ord som varje dag förlöser och bevarar oss från undanflykter som får oss att innesluta oss i en feg skepticism: "Allt är ändå som förr, ingenting förändras." Frågan "Varför skall jag avstå från mina säkerheter, bekvämligheter och nöjen, när jag inte kan se något märkbart resultat?" får alltid samma svar: "Jesus Kristus har övervunnit synden och döden och är i sin fulla makt. Jesus Kristus lever verkligt" (jfr Apostoliska skrivelsen *Evangelii gaudium*, nr 275). Han vill att vi lever som syskon och han gör oss förmögna att ta

detta hopp till oss och ge det vidare till andra. I den aktuella situationen behövs hoppets missionärer som på Herrens uppdrag lyckas som profeter att påminna oss om att ingen räddar sig själv ensam.

Precis som apostlarna och de första kristna säger också vi med alla våra krafter: "Vi kan inte tåga med vad vi har sett och hört" (Apg 4:20). Allt vi har tagit emot, allt som Herren steg för steg har avsett för oss, har han gett oss för att vi skall bruka det och osjälviskt lämna det vidare till andra. Liksom apostlarna såg, hörde och rörde vid Jesu helande (jfr 1 Joh 1:1-4), kan vi beröra Kristi lidande och förhärligade kropp varje dag och finna mod nog för att dela en hoppfull framtid med alla, ett typiskt kännetecken för den tro som framgår ur vetandet att Herren är med oss. Som kristna kan vi inte behålla Herren för oss själva: Kyrkans uppdrag att evangelisera uttrycker hennes världsomspännande betydelse för förvandlingen av världen och för omsorgen om skapelsen.

En inbjudan till var och en av oss

Ämnet för årets Världsmissionssöndag, "Vi kan inte tåga om det vi har sett och hört" (Apg 4:20) är en inbjudan till oss alla att "ta på allvar" och sprida det vi bär i hjärtat. Denna sändning är och har alltid varit kyrkans identitet: "Hon finns till för att evangelisera" (Påven Paulus VI:s skrivelse *Evangelii nuntiandi*, nr 14). Vårt liv i tron blir försvagat, förlorar profetians kraft och känslan för tacksamhet om det stänger in sig i en personlig avskärmning eller i små grupper. Trons egen dynamik kräver en ökande öppenhet som kan gå alla till mötes och omfamna dem. De första kristna hade inget till övers för frestelsen att stänga in sig i en sluten elitgrupp; de lockades av Herren och det nya liv som han erbjöd, till att gå ut till folken och vittna om vad de sett och hört: Guds rike är nära. De gjorde det med hängivenheten, tacksamheten och ädelmodet hos dem som sår, i vetskap om att andra får skörda frukterna av deras insats och offer. Därför tänker jag gärna: "Även de svagaste, diskriminerade och sårade kan [på sitt sätt] vara [missionärer], ty man måste alltid låta det goda delas vidare, även när det är förenat med många svagheter" (Den postsynodala apostoliska skrivelsen *Christus vivit*, nr 239).

På Världsmissionsdagen, som varje år firas näst sista söndagen i oktober, tänker vi i tacksamhet på alla människor som med sina livs vittnesbörd hjälper oss att förnya förpliktelsen vi fick i dopet, att vara öppenhjärtiga och glada apostlar för evangeliet. Vi tänker särskilt på alla dem som brutit upp och lämnat land och familj för att evangeliet snabbt och ohindrat skulle nå de ställen med folk och städer där många människor törstar efter välsignelse.

När vi betraktar deras missionariska vittnesbörd, sporrar det oss till att vara modiga och ivrigt be "skördens Herre" att sända ut "arbetare till sin skörd" (Luk 10:2). Ty vi är medvetna om att kallelsen till mission inte tillhör det förflutna eller är en romantisk påminnelse om gamla tider. Idag behöver Jesus hjärtan som förmår att leva kallelsen som en äkta kärlekshistoria, som får dem att gå ut till världens utkanter och bli budbärare och verktyg för medkänsla. Och det är en kallelse som han riktar till alla, fast på olika sätt. Låt oss tänka på att det finns utkanter i vår egen närhet, i ett stadscentrum eller i den egna familjen. Det finns också en aspekt av kärlekens universella öppenhet som inte är geografisk utan existentiell. Alltid, men särskilt i dessa tider av pandemi, är det viktigt att öka vidga vår krets och nå dem

som jag inte omedelbart ser som del av "min intressesfär", fastän de finns nära mig (jfr encyklikan *Fratelli tutti*, nr 97). Att leva mission betyder att inlåta sig på att vårda samma sinnelag som Kristus Jesus och tillsammans med honom tro att människan bredvid mig också är min bror eller syster. Må Jesu Kristi medkännande kärlek skaka om även vårt hjärta och göra oss alla till missionariska lärjungar.

Maria, du den första missionariska lärjungen, låt i alla döpta en önskan växa att vara salt och ljus i vår värld (jfr Matt 5:13-14).

Rom, i Lateranbasilikan, den 6 januari 2021, Herrens Uppenbarelses högtid.

FRANCISKUS